

Anmodning fra Ministerens Side, om jeg vilde gøre mit til, at jeg ud af det samlede Arbejde tog Lønsagen og Takstsagen. Jeg havde en Samtale derom med Ministeren i Begyndelsen af Oktober Maaned, og jeg gjorde ham opmærksom paa de Vanskeligheder, der vare derved. Han fremhævede stærkt Ønsket om, at det kunde ske. Jeg lovede da at arbejde derpaa saa meget, som jeg kunde, og jeg har ogsaa siden gjort, hvad jeg kunde i den Henseende, men det har ikke været til at føre igennem, og jeg har stadig sagt undervejs i Kommissionen, at det vigtigste for Sagen var, at vi kunde være det Arbejde, der kom ud deraf, bekendt, og at det var forsvarligt, medens Vægten ikke burde lægges paa, om vi kom lidt før eller senere. Det Stof, som vi havde at gennemgaa — jeg skal nu altsaa særlig tale om Lønsagen og Takstsagen — var jo ingeniunde disse to Sager alene — de vare end ikke det væsentlige. Vor første Opgave var Ordningen af Statsbanernes Organisation, og det er vel det Stof, med Hensyn til hvilket det var sværest for os at komme til et Resultat. Enhver vil forstaa, at den Maade, hvorpaa man ordner dette fra øverst til nederst, vil gribe ind særlig paa Lønningsspørgsmaalet, og jeg kan ligefrem ikke tænke mig, at man kan skille Lønsagen ud fra Spørgsmaalet om, hvorledes vore Statsbaners Organisation og Ordning skal være fra øverst til nederst. Det vilde blive et ufuldbaarent Forslag, som i saa Henseende kom frem, og det vilde ikke kunne fyldestgøre dem, som for Alvor skulle behandle denne Sag. Jeg har derfor med Interesse set, at man ogsaa i det andet Ting har det Syn paa Sagen. Jeg mener, at denne Sag helst bør hvile, indtil man altsaa har et bestemt Forslag i Henseende til Statsbanernes hele Organisation. Ved Siden deraf havde vi ogsaa Statsbanernes Budget til Behandling, Forholdet til de private Jernbaner o. s. v. Det maatte vi drøfte, gennemgaa altsammen. Men desuagtet skulde disse to Sager om muligt skilles ud fra vort øvrige Arbejde. For Lønsagens Vedkommende kunde dette imidlertid ikke gøres, og jeg kan ikke forstaa, hvorfor den højtærede Minister har haft en saadan Hast med at faa disse to Sager særlig behandlede, og hvorfor der skal rettes Bebrejdelser mod os for, at vi ikke have kunnet bistaa ham dermed.

Jeg kan i Forbindelse dermed ikke lade være at sige, at der er dog andre Ting, som jeg kunde spørge den højtærede Minister om, hvorfor de ikke kunne frem-

mes. Jeg nævnte før Sagen om Københavns Personbanegaard. Den var færdig fra Kommissionens Side i Begyndelsen af September afvigte Aar, og jeg gjorde den højtærede Minister opmærksom paa, at dens videre Fremme ahang dels af Statsbanernes endelige Udarbejdelse af Planerne, dels af de nødvendige Forhandlinger med Københavns Kommune, navnlig om de finansielle Forholds Ordning. I denne vanskelige Sag, og om dette sidste Punkt har jeg søgt at skaffe mig Underretning. Intet foreligger fra den højtærede Ministers Side. Hvorfor skal saa denne Sag, som er saa vigtig, hvile, uden at der foretages noget? Jeg minder om, at vi for et Par Aar siden i et Udvalg, som jeg havde den Ære at være Formand for, havde til Behandling Maskinværkstedernes Ordning her i København, og at der fra alle Sider fremhævedes, at det var et Anliggende af største Betydning for Statsbanerne og Statsbanernes Arbejdere. Hvorfor skal denne Sag hvile? Er det eneste, som Regeringen har at arbejde for, Lønsager? Jeg kan ikke forstaa det. Jeg har spurgt den højtærede Minister, hvorfor denne Lønsag og Takstsag skal tages ud som noget særligt. Ikke vilde vi paa nogen Maade i Kommissionen forbigaa Arbejdernes eller Funktionærernes Interesser. Vi vilde have anvist den Vej, som ogsaa har været omtalt i det andet Ting. Men vi sagde om denne Sag, at skal den løses paa en fyldestgørende Maade for Embedsmænd og Funktionærer ved Statsbanerne, maa det ske i Forbindelse med en Ordning af hele Organisationen inden for Statsbanerne, og jeg tror vedblivende, at den Vej vil være mere betryggende i sit Resultat for Statens Embedsmænd og Funktionærer; end at rive denne Sag ud af sin Forbindelse med det øvrige Stof.

Med Takstsagen staa det for saa vidt noget anderledes, som den kan tages særskilt; men det er ikke heldigt at gøre det, og jeg skal sige hvorfor, og jeg kan da bedst gøre det ved at nævne, hvorledes jeg vilde stille mig, hvis jeg i Øjeblikket skulde stemme over det Forslag, der er fremkommet fra Regeringens Side. Jeg vil da sige, at naar vi ikke kunde forelægge for Regering og Rigsdag en Ordning af Statsbanerne, som bringer Balance for hele Etaten, ser jeg ikke nogen særlig Grund til, at vi paa Takstomraadet skulde komme i Modsætning til mange Menneskers Ønske ved at gaa højt op, og jeg vilde da paa dette Trin af Sagen blive staaende ved 2,50 Øre. Som jeg nævnte, vil det give